

Arrest

nr. 135 122 van 16 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

- 1) de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
- 2) de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2014 en de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DONCK, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 juni 2007 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 8 oktober 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 31 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag per aangetekend schrijven betekend.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine afkomstig uit Grozny. U diende in België een eerste asielaanvraag in op 04/06/2007. Op 02/08/2007 werd u de vluchtelingenstatus toegekend door het CGVS. Uw echtgenote S.(...) E.(...) (O.V.6.095.002) vroeg op 30/11/2009 asiel aan in België. Na een vergelijking van uw verklaringen met deze van uw echtgenote werden vaststellingen gemaakt waardoor uw algemene geloofwaardigheid op beslissende wijze werd ondermijnd en er in het kader van uw asioldossier niet meer besloten kon worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg werd op 26/08/2011 door het CGVS de beslissing genomen tot intrekking van uw vluchtelingenstatus. U stelde hiertegen beroep in bij de RvV die de beslissing van het CGVS bevestigde. Ook het beroep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u op 08/10/2014 een tweede asielaanvraag, en uw ondertussen meerderjarige dochter E.(...) S.(...) (O.V. 7.957.130) een eerste asielaanvraag, in bij de Belgische asielinstanties. In het kader hiervan verklaart u dat uw vrouw E.(...) op 26/01/2013 in België is overleden aan de gevolgen van kanker. Wat betreft de opmerking die het CGVS in het kader van uw vorige aanvraag maakte over uw huwelijksakte (i.e. u stelde louter traditioneel gehuwd te zijn terwijl uw vrouw tijdens haar aanvraag een officiële huwelijksakte voorlegde), verklaart u dat u toen bedoelde dat jullie geen huwelijksakte hadden omdat u deze verloren was en dat uw vrouw tijdens uw afwezigheid jullie huwelijksakte had vernieuwd en voorlegde op het CGVS. U merkt ook op dat het CGVS begon te twifelen of uw zoon overleden was, terwijl u de overlijdensakte, die naar echtheid werd gecontroleerd, voorlegde. U verklaart verder dat de problemen die u tijdens uw vorige aanvraag aanhaalde, namelijk dat u in verband werd gebracht met terroristen en wahabieten, zich blijven voortzetten. Er wordt nog steeds gezocht naar u door de politie die constant naar uw moeder komen. Ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: twee convocaties op uw naam met de melding dat u zich respectievelijk op 29/09/2011 en 12/11/2013 diende aan te bieden bij de politie van Grozny in de hoedanigheid van beschuldigde in een gerechtelijk dossier, en de verklaring van uw buurvrouw R.(...) E.(...) die bekrachtigd werd door een notaris waarin zij getuigt dat ze gezien heeft hoe de politie u en uw zoon hebben meegenomen. Uw dochter E.(...) heeft in 2014 eveneens een convocatie ontvangen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot intrekking van de aan u aanvankelijk toegekende vluchtelingenstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd en er in het kader van uw asioldossier niet meer besloten kon worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en uw beroep hiertegen bij de Raad van State werd verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt m.n. u wordt nog steeds gezocht door de politie van Grozny, en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig

voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, nl. dat u in verband werd gebracht met terroristen en wahabieten, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Wat betreft uw verklaring dat in het kader van uw vorige asielaanvraag de motivering van het CGVS omtrent het al dan niet officieel gehuwd zijn foutief was, dient opgemerkt te worden dat de RvV in haar arrest stelde dat dit een overtollig motief betrof zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing. Aldus heeft u geen belang bij het verder aanvoeren van kritiek op dit door de RvV overtollig bevonden motief in de door het CGVS genomen beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus.

U verklaart ook dat het CGVS begon te twijfelen of uw zoon overleden was, terwijl u de overlijdensakte, die naar echtheid werd gecontroleerd, voorlegde. Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS én de RvV in het kader van uw eerste aanvraag meerdere vaststellingen maakten die betrekking hadden op het overlijden van uw zoon die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnden. Zo werd er vastgesteld dat het niet geloofwaardig overkomt dat de Tsjetsjeense autoriteiten een overlijdensakte zouden afstempelen waarin wordt vermeld dat uw zoon is overleden ten gevolge van martelingen. De RvV merkte hieromtrent op dat ze niet inzag waarom de autoriteiten documenten zouden ondertekenen waarvan de inhoud betrekking heeft op vervolgingsfeiten dewelke door diezelfde autoriteiten zouden zijn begaan. Verder werd vastgesteld dat uw verklaringen tegenstrijdig en onaannemelijk vaag waren wat betreft de herkomst van deze overlijdensakte, de overlijdensdatum van uw zoon, de vrijgave van het lijk van uw zoon, de verwondingen dit het lichaam van uw zoon vertoonde, en of er een medische expertise op zijn lichaam was uitgevoerd. Deze elementen vormden een onderdeel van een uitgebreide motivatie op basis waarvan werd geconcludeerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. De door u voorgelegde overlijdensakte van uw zoon, die naar echtheid werd gecontroleerd, is niet van die aard om de ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Immers, dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op de vaststellingen gemaakt in het kader van uw eerste asielaanvraag. Ook moet opgemerkt worden dat het algemeen geweten is (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke attesten in Tsjetsjenië makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben, hetgeen bevestiging vindt in de hierboven vermelde vaststellingen over deze overlijdensakte en de omstandigheden van de beweerdde dood van uw zoon.

De twee convocaties op uw naam met de melding dat u zich respectievelijk op 29/09/2011 en 12/11/2013 diende aan te bieden bij de politie van Grozny in de hoedanigheid van beschuldigde in een gerechtelijk dossier, leveren geen gegevens in welke zaak u werd opgeroepen en staven dus uw beweringen hieromtrent niet. Deze convocaties kunnen, wederom gelet op de hierboven reeds aangehaalde relatieve bewijswaarde van dergelijke documenten, aldus hetgeen voorafgaat niet wijzigen. In dit kader dient ook te worden opgemerkt dat de convocatie dd. 29/09/2011 het serienummer 5528 draagt en de convocatie dd. 12/11/2013 het serienummer 5529 heeft. Het is bijzonder merkwaardig dat een convocatie die meer dan twee jaar later werd uitgereikt dan de eerste convocatie een opeenvolgend serienummer zou dragen.

De verklaring van R.(...) E.(...) die bekrachtigd werd door een notaris waarin zij getuigd dat ze gezien heeft hoe de politie u en uw zoon hebben meegenomen, gaat uit van uw toenmalige buurvrouw in Grozny en kan bezwaarlijk als een bron van objectieve informatie worden beschouwd. Het feit dat deze getuigenis door een notaris bekrachtigd werd, is niet afdoende om te stellen dat de getuigenis van uw buurvrouw op zich haar verklaringen staven.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, moet worden gesteld dat de eerdere beoordeling terzake, zoals opgenomen in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus dd. 26/08/2011, onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover het CGVS intussen beschikt, en waarvan een kopie in bijlage bij het administratief dossier werd gevoegd.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat uw meerderjarige dochter E.(...) S.(...) (O.V. 7.957.130) in het kader van haar eerste asielaanvraag binnenkort zal gehoord worden voor het CGVS. Zoals hierboven werd aangetoond kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Derhalve kan genoegzaam aangenomen worden dat de uitkomst van het asieldossier van uw dochter als dusdanig geen ander licht werpt op de beoordeling van uw individuele vluchtmotieven. De commissaris-generaal

is ertoe gehouden om elke asielaanvraag op eigen merites te beoordelen, wat in voorliggend geval gebeurd is.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

1.4. Op 6 november 2014 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam: **A.(...)**

voornaam: **R.(...) A.(...)**

geboortedatum: **09.01.1966**

geboorteplaats: **Kushmurun**

nationaliteit : **Russische Federatie**

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 31/10/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 31/07/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Nopens de ontvankelijkheid van het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2014

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van “weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een “bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker” (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat in beginsel van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels

voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77/1 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesmemorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.*

Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2 en:

1° betrokkene een eerste volgende asielaanvraag heeft ingediend binnen de achtenveertig uur voor zijn verwijdering louter teneinde de uitvoering van een beslissing die tot zijn verwijdering van het grondgebied zou leiden, te vertragen of te hinderen; of

2° betrokkene een nieuwe volgende asielaanvraag indient na een definitieve beslissing over een eerste volgende asielaanvraag.”

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep tegen het “*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*” (bijlage 13 *quinquies*), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onontvankelijk moet worden verklaard.

3. Over de gegrondheid van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2014

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2 *juncto* artikel 51/8 *juncto* artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), minstens houdende schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen thans bezwaarlijk kan volhouden dat de eertijds door hem afgelegde verklaringen, in dewelke hij thans volhardt, fundamenteel ongeloofwaardig zijn aangezien zij op 2 augustus 2007 deze verklaringen wel degelijk geloofwaardig vond. Thans zo maar beweren dat zijn asielrelaas fundamenteel ongeloofwaardig is onverminderd de bijkomende verklaringen en de stukken die hij thans voorlegt, doet volgens verzoeker afbreuk aan het rechtszekerheids-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur zodat de bestreden beslissing voor deze reden alleen al hervormd, minstens vernietigd dient te worden. Vervolgens onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2. De bepalingen vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3.1. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In zoverre verzoeker erop wijst dat zijn asielmotieven op 2 augustus 2007 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geloofwaardig werden bevonden, dient te worden benadrukt dat in 's Raads arrest nr. 71 756 van 12 december 2011 inzake verzoekers eerste asielaanvraag werd geoordeeld als volgt:

(...) 2.2.3.1. Met betrekking tot het voorleggen van duplicaten van de geboorteaktes en de huwelijksakte, beiden voorzien van een apostille, betogen verzoekende partijen dat het enkel tweede verzoekende partij is die in 2009 deze documenten heeft aangevraagd bij de lokale autoriteiten omdat haar appartement is afgebrand. Omdat desbetreffende handelingen niet werden gesteld door eerste verzoekende partij, kan niet worden ingezien in welke mate dit feit de geloofwaardigheid van diens vrees voor vervolging ingevolge de gebeurtenissen in 2007 kan aantasten, vermits deze handeling niet aan haar persoonlijk kan worden toegeschreven. Verwerende partij zou desgevallend enkel kunnen beoordelen dat in hoofde van tweede verzoekende partij geen vrees voor vervolging aanwezig is omdat zij zich kon aanmelden bij de lokale autoriteiten, doch er is geen enkele grond om deze redenering door te trekken naar de vrees voor vervolging van eerste verzoekende partij die geen uitstaans had met deze handelingen die trouwens gebeurden nadat zij haar land van herkomst al lang had verlaten. Ten tweede halen verzoekende partijen aan dat het niet zo verwonderlijk is dat een loutere administratieve dienst niet op de hoogte is van eventuele dossiers bij de politionele diensten.

2.2.3.2. De Raad merkt ten eerste op dat tweede verzoekende partij haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door eerste verzoekende partij en dat zij verklaarde haar land te hebben ontvlucht omwille van problemen die hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die door eerste verzoekende partij werden aangehaald. Tevens gaf eerste verzoekende partij uitdrukkelijk aan dat de asielmotieven van haar echtgenote volledig gebaseerd zijn op de eerdere door haar aangehaalde vluchtmotieven (administratief dossier A. S., stuk 4, gehoorverslag van 31/03/2011, p. 10). Verzoekende partijen betwisten voorgaande vaststellingen niet in hun verzoekschrift. Bijgevolg kunnen verzoekende partijen moeilijk volhouden dat het gedrag van tweede verzoekende partij, die een vrees voor vervolging beweert te koesteren die rechtstreeks voortvloeit uit de vrees voor vervolging in hoofde van haar echtgenoot, geen uitstaans heeft met de geloofwaardigheid van het asielrelaas van haar echtgenoot. Het feit dat tweede verzoekende partij deze duplicaten heeft opgevraagd bij de lokale administratie nadat eerste verzoekende partij allang het land had verlaten is derhalve ook geen excuus.

Verder is de Raad van oordeel dat de door verzoekende partijen verschaft uitleg dat het slechts een administratieve dienst betreft die niet op de hoogte is van eventuele dossiers bij politionele diensten, geenszins kan overtuigen. De Raad merkt vooreerst op dat het argument van verzoekende partijen dat voornoemde diensten niet onderling zouden communiceren over deze feiten, een blote bewering betreft die door verzoekende partijen op generlei wijze met objectieve informatie worden onderbouwd. Daarbij acht de Raad het zeer onaannemelijk dat tweede verzoekende partij, die beweert "Ergens in juli 2009" (administratief dossier S. E., stuk 4, gehoorverslag 31/03/2011, p. 7) problemen te hebben gekregen, omstreeks dezelfde periode duplicaten van haar eigen geboorteakte en die van haar dochter en een duplicaat van haar huwelijksakte, allen voorzien van een apostille, aanvraagt bij de overheden en deze documenten ook nog probleemloos kan bekomen, te meer daar zulke documenten gebruikelijk zijn voor gezinshereniging in het buitenland en verzoekende partijen zelf in hun verzoekschrift aangeven dat het de initiële intentie was van tweede verzoekende partij om in België een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Indien tweede verzoekende partij werkelijk door de ordediensten zou worden gevisieerd omdat deze nog altijd op zoek waren naar haar echtgenoot, is het immers niet aannemelijk dat zij zich tot eender welke officiële instantie zou wenden om dergelijke documenten aan te vragen. Het kadert geenszins in de door tweede verzoekende partij aangevoerde vrees om een dergelijk risico te nemen.

Dergelijke feiten, die niet in overeenstemming te brengen zijn met de door tweede verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging, die onlosmakelijk gekoppeld is aan de beweerde vrees voor vervolging van eerste verzoekende partij, hypothekeert logischerwijze dan ook de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees voor vervolging van laatstgenoemde. Hierbij merkt de Raad nog op dat uit het gehoorverslag van tweede verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij deze documenten, die allen voorzien zijn van een apostille, heeft aangevraagd op vraag en aanraden van eerste verzoekende partij (administratief dossier S. E., stuk 4, gehoorverslag 31/03/2011, p. 3). De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat eerste verzoekende partij, die vervolging vreest voor de Tsjestjeense autoriteiten en die in 2007 asiel aanvroeg in België, haar echtgenote zou verzoeken om dergelijke documenten bij de autoriteiten te gaan aanvragen, te meer daar dit verzoek dateert van rond de periode waarin haar echtgenote wordt lastiggevallen door de autoriteiten omwille van haar.

2.2.4. Aangaande de argumenten betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid in hoofde van eerste verzoekende partij omtrent het al dan niet officieel gehuwd zijn, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan

2.2.5.1. Betreffende de getuigenverklaring die door de plaatselijke administratie werd afgestempeld, lichten verzoekende partijen toe dat de oom van eerste verzoekende partij hiervoor gezorgd heeft, zoals zij eerder verklaarden. Bovendien levert het laten afstempelen van een verklaring door een lokale

dorpsadministratie geenszins een bewijs op dat de feiten anno 2007 niet zouden hebben plaatsgevonden. De actie waarbij eerste verzoekende partij werd opgepakt in 2007 werd uitgevoerd door een speciale eenheid van de politionele of militaire macht, zodat het geenszins verwonderlijk is dat een administratie van een dorp geen enkele link legt tussen deze akte en de arrestatie van bepaalde personen, zo stellen verzoekende partijen. Verwerende partij gaat er volgens verzoekende partijen onterecht van uit dat alle overheidsdiensten in Tsjetsjenië dermate georganiseerd en geautomatiseerd zijn dat een hangende klacht op niveau van de (militaire) politie kenbaar zou zijn tot bij de laagste administraties.

Ook met betrekking tot de neergelegde overlijdensakte van hun zoon, voeren verzoekende partijen aan dat de arts die de doodsoorzaak vermeldde in de akte niet gelijk te stellen valt met "de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor zijn dood", omdat men in hun land immers niet kan spreken van één enkele autoriteit.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen op generlei wijze hun beweringen dat de administratie van een dorp geen weet zou hebben van informatie afkomstig van een speciale eenheid van de politionele of militaire macht onderbouwen met objectieve informatie. Bovendien is het totaal onverantwoord dat verzoekende partijen zich, zogezegd onrechtstreeks, tot diezelfde Tsjetsjeense autoriteiten zouden richten die verantwoordelijk zouden zijn voor de dood van hun zoon om uitgerekend documenten te bekomen die ter staving zouden dienen van het feit dat hun zoon niet op natuurlijke wijze zou zijn gestorven. Nu eerste verzoekende partij verklaarde sinds 2007 gezocht te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten en zij tevens verklaarde dat haar zoon op dezelfde dag als haar werd gearresteerd door de autoriteiten en dat hij door hen werd doodgeslagen, is het, rekening gehouden met de zwaarwichtigheid van de ingeroepen feiten, absoluut niet verzoenbaar met de aangevoerde vrees van verzoekende partijen om een dergelijk risico te nemen. Het ter verschoning ingeroepen argument dat deze documenten werden verkregen via de oom van eerste verzoekende partij is, gezien het potentiële voornoemde risico, niet aanvaardbaar. De Raad stelt hier tevens vast dat, hoewel beide betrokkenen verklaren dat de oom van eerste verzoekende partij aangaande documenten kon bekomen, uit het gehoorverslag echter blijkt dat verzoekende partijen geheel onwetend zijn over de manier waarop deze oom in het bezit kwam van deze stukken (administratief dossier S. E., stuk 4, gehoorverslag 31/03/2011, p. 4 en administratief dossier A. S., stuk 4, gehoorverslag van 31/03/2011, p. 5). Deze onwetendheid en desinteresse bevestigt des te meer de vaststelling dat verzoekende partijen kennelijk niet echt bevreesd waren om bewijsstukken te (laten) verzamelen over de vervolgingsfeiten die ten opzichte van hun zoon hebben voorgedaan.

De wijze waarop desbetreffende documenten werden bekomen buiten beschouwing gelaten, dient te worden vastgesteld dat het hoe dan ook niet geloofwaardig overkomt dat de Tsjetsjeense autoriteiten zulke documenten dan ook effectief zouden afstempelen ten behoeve van verzoekende partijen, daar in de overlijdensakte van hun zoon immers uitdrukkelijk wordt vermeld dat deze is overleden ten gevolge van martelingen. De Raad ziet niet in waarom de autoriteiten documenten zouden ondertekenen waarvan de inhoud betrekking heeft op vervolgingsfeiten dewelke door diezelfde autoriteiten zouden zijn begaan. Hiermee wordt de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen uiteengezette asielrelaas ernstig ondermijnd.

2.2.6.1. Waar verwerende partij uiteenzet dat het bevreemdend is dat de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de dood van de zoon van verzoekende partijen, tweede verzoekende partij vervolgens kosteloze psychologische ondersteuning verschaffen om dit feit te verwerken, lichten verzoekende partijen toe dat deze behandeling kadert in het recht op medische zorgen, waarbij een behandeld arts uiteraard geen nazicht doet van politiedossiers om te achterhalen of zijn patiënten eventueel ooit gezocht werden. Met betrekking tot het psychologisch attest zijn verzoekende partijen de mening toegedaan dat verwerende partij spijkers zoekt op laag water waar zij stelt dat het attest de omstandigheden van het overlijden van hun zoon niet vermeldt, doch dan wel nalaat welke conclusie hieruit kan worden getrokken. Ook de omstandigheid dat tweede verzoekende partij een financiële compensatie kreeg voor de vernieling van haar ouderlijk huis heeft volgens verzoekende partijen geen uitstaans met de problemen die eerste verzoekende partij in 2007 ondervond. Deze compensatie was immers reeds lang voordien aangevraagd en betrof een goed op de persoonlijke naam van tweede verzoekende partij. Men kan geenszins verwachten dat men in dergelijk administratief dossier een melding maakt van het feit dat de echtgenoot van de betrokkene werd gearresteerd door militairen.

2.2.6.2. De Raad wijst er wederom op dat het argument van verzoekende partijen dat de verschillende instanties niet met elkaar zouden communiceren, waarbij de Raad nog opmerkt dat niet het gegeven dat tweede verzoekende partij psychologisch wordt behandeld compromitterend is, maar het feit dat deze behandeling kosteloos door de overheid wordt verleend, een blote bewering betreft, die zij niet op objectieve wijze weten te onderbouwen. De Raad duidt er verder opnieuw op dat tweede verzoekende partij haar asielrelaas linkt aan dat van haar echtgenoot, eerste verzoekende partij.

Tweede verzoekende partij verklaarde dat zij, toen haar zoon was gestorven, opnieuw psychologische begeleiding nodig had, die haar in de Russische Federatie kosteloos werd verschaft. Tevens heeft zij verklaard in augustus 2009 nog een financiële compensatie van de autoriteiten te hebben ontvangen voor de vernieling van haar huis. Beide voordelen werden haar door de overheid verschaft nadat haar echtgenoot en haar zoon door de ordediensten werden aangehouden, een gebeurtenis tijdens dewelke haar zoon werd doodgeslagen. Bovendien werd haar de financiële compensatie toegekend op het moment dat tweede verzoekende partij werd geviseerd door de autoriteiten, zoals zij tevens aangaf. De Raad acht het zeer onwaarschijnlijk dat tweede verzoekende partij in de Russische Federatie kosteloze psychologische bijstand zou worden verleend om een traumatische gebeurtenis te verwerken waarvoor diezelfde overheid verantwoordelijk is. Evenmin komt het plausibel over dat tweede verzoekende partij, rond dezelfde periode dat de autoriteiten haar beginnen lastig te vallen omwille van haar echtgenoot, een geldelijke vergoeding van hen ontvangt. Hun argument dat deze compensatie reeds lang voordien werd aangevraagd doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststelling, nu vaststaat dat de effectieve uitkering geschiedde op het moment dat verzoekende partijen reeds in een negatief daglicht stonden bij de autoriteiten.

De bewering dat verwerende partij nalaat een conclusie te trekken uit de vaststelling dat het psychologisch attest de omstandigheden van het overlijden van hun zoon niet vermeldt, mist volgens de Raad feitelijke grondslag, nu uit de lezing van desbetreffend motief duidelijk kan worden afgeleid dat zulke vaststelling mede bijdraagt aan het oordeel van verwerende partij dat tweede verzoekende partij (en dus ook eerste verzoekende partij) geen vrees voor vervolging koestert, waarbij de Raad nog opmerkt dat het uiteraard geen doorslaggevend motief betreft maar dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissingen kunnen dragen.

2.2.7.1. Met betrekking tot de vaststelling dat het niet aannemelijk overkomt dat tweede verzoekende partij pas twee jaar na de vlucht van haar echtgenoot uit de Russische Federatie in 2007 problemen zou hebben gekend omwille van hem en dat de familie van eerste verzoekende partij nog steeds op hetzelfde adres verblijven waar zij en haar echtgenote woonachtig waren, duiden verzoekende partijen dat men in de Russische Federatie familieleden benadert om de geviseerde personen terug te vinden, doch dit wil niet zeggen dat men noodzakelijkerwijze ook de familie zelf zou vervolgen of arresteren.

2.2.7.2. De Raad merkt ten eerste op dat dergelijke uitleg geen verklaring vormt voor de vaststelling dat het niet plausibel overkomt dat tweede verzoekende partij pas twee jaar na de vlucht van eerste verzoekende partij problemen krijgt met de autoriteiten omwille van hem.

Verder stelt de Raad vast dat bovenstaande uitleg niet te verzoenen valt met hetgeen tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaarde: "1x bij mij en hij kwam bij mijn schoonmoeder. Omdat zij zeker waren dat mijn man tussen rebellen zaten daarom werden ook de familieleden vervolgd" (administratief dossier S. E., stuk 4, gehoorverslag 31/03/2011, p. 7). Nu tweede verzoekende partij zulke verklaringen aflegt tijdens haar gehoor, waarbij zij benadrukt dat de ordediensten niet alleen haar viseren maar ook andere familieleden van haar echtgenoot, is de Raad van oordeel dat bovenstaand argument niet als overtuigend kan worden beschouwd. De Raad stelt eveneens vast dat tweede verzoekende partij eveneens verklaarde dat zij, buiten het feit dat haar schoonmoeder werd ondervraagd, eigenlijk niet weet welke problemen haar schoonfamilie dan wel precies kende (administratief dossier S. E., stuk 4, gehoorverslag 31/03/2011, p. 7). Verwerende partij zet in haar beslissingen uiteen dat zij dergelijk gebrek aan informatie onaannemelijk acht, te meer daar tweede verzoekende partij nog regelmatig bij haar schoonfamilie verbleef. Verzoekende partijen gaan in hun verzoekschrift niet in op de vastgestelde onwetendheden, waardoor deze als onbetwist en vaststaand dienen te worden beschouwd.

2.2.8.1. Aangaande de constatering dat tweede verzoekende partij onvoldoende op de hoogte bleek te zijn van de omstandigheden van de arrestatie van eerste verzoekende partij en die van hun zoon, terwijl zij zich achteraf over deze zaken hadden kunnen informeren, betogen verzoekende partijen dat verwerende partij, waar zij verwacht dat zulke details achteraf moeten worden besproken, totaal voorbijgaat aan het menselijke aspect. Uit het medisch verslag blijkt immers dat tweede verzoekende partij kampt met psychische problemen. Verzoekende partijen zijn van mening dat men in dergelijke omstandigheden toch niet kan verwachten dat verzoekende partijen deze gebeurtenissen in detail zouden bespreken via de telefoon, en dat zij twee jaar na de feiten, wanneer zij uiteindelijk herenigd zijn, zulke zaken zouden oprakelen met het risico dat tweede verzoekende partij opnieuw terechtkomt in een depressie. Verzoekende partijen wijzen er ten slotte nog op dat uit het feit dat verzoekende partijen toegeven zulke zaken niet te weten kan worden afgeleid dat het geen ingestudeerd verhaal betreft.

2.2.8.2. De Raad acht het uiterst onaannemelijk dat een zeer ingrijpende gebeurtenis, met name de arrestatie van de echtgenoot en van de zoon van tweede verzoekende partij, tijdens dewelke haar zoon werd gedood, quasi onbesproken zou blijven tussen echtgenoten, te meer daar deze gebeurtenis het kernelement uitmaakt van hun asielrelaas. Een op de vlucht geslagen echtpaar zal immers

redelijkerwijze de ernst van de situatie pogen in te schatten en elk voorval dat verband houdt met hun vluchtaanleiding nauwgezet analyseren. De vaststelling dat een dergelijk gesprek hoegenaamd niet heeft plaatsgevonden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Dit gebrek aan communicatie over cruciale elementen in hun asielrelaas is dermate zwaarwichtig dat de Raad het door verzoekende partijen aangebrachte excuus dat tweede verzoekende partij psychologische problemen heeft en zij dit gevoelige onderwerp daarom niet wensen op te rakelen, niet kan aanvaarden.

Tot slot merkt de Raad op dat het argument dat de onwetendheid van tweede verzoekende partij juist zou bewijzen dat de feiten die zij naar voren heeft gebracht waar zijn, omdat het kennelijk geen ingestudeerd verhaal betreft, omwille van voorgaande redenen absoluut niet overtuigt.

2.2.9.1. Verzoekende partijen werpen op dat het merendeel van de hierboven besproken motieven in ieder geval niet kunnen volstaan om tot de intrekking van het vluchtelingenstatuut van eerste verzoekende partij over te gaan, nu deze louter betrekking hebben op gedragingen die persoonlijk aan tweede verzoekende partij kunnen worden toegeschreven. Noch gaat het volgens verzoekende partijen om valse of onjuiste verklaringen over doorslaggevende elementen die betrekking hebben op de feiten waarvoor eerste verzoekende partij destijds is gevlucht. Daarenboven merken zij op dat tweede verzoekende partij aanvankelijk niet eens de intentie had om asiel aan te vragen nu zij enkel haar echtgenoot wenste te vervoegen in België (in het kader van een gezinsherenigingsprocedure). Indien verwerende partij van mening zou zijn dat in hoofdzaak van tweede verzoekende partij geen vrees bestaat, mag deze lijn volgens hen niet worden doorgetrokken naar de situatie van eerste verzoekende partij.

2.2.9.2. De Raad ziet niet in hoe de argumentatie dat tweede verzoekende partij initieel niet van zin was om in België asiel aan te vragen, enigszins ten goede kan komen aan de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat zij haar land van herkomst is ontvlucht uit vrees voor vervolging vanwege de Tsjetsjeense autoriteiten. Zulke verklaring doet volgens de Raad zelfs volledig en onherroepelijk afbreuk aan deze beweerde vrees voor vervolging.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift dat de gedragingen die werden gesteld door tweede verzoekende partij niet kunnen worden ingeroepen om het vluchtelingenstatuut van eerste verzoekende partij in te trekken, verwijst de Raad naar hetgeen hierover uiteengezet werd in punt 2.2.3.2.

2.2.10.1. Nopens de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal en de verklaringen tijdens haar gehoor op 19 juli 2007, menen verzoekende partijen dat deze vermeende tegenstrijdigheid de facto onbestaande is. Zij zetten uiteen dat in de vragenlijst een korte samenvatting wordt gegeven van de omstandigheden die aanleiding gaven tot de vlucht, maar ook van de feiten die de asielzoeker achteraf heeft vernomen. Zo verklaarde eerste verzoekende partij in de vragenlijst dat haar zoon werd gearresteerd en werd meegenomen, omdat zij dit achteraf heeft vernomen. Achteraf werden tijdens haar gehoor hierover specifieke vragen gesteld, waar zij dan kon verduidelijken dat zij van deze gebeurtenis zelf echter geen getuige is geweest. Bovendien, zo beweren verzoekende partijen, werd in de vragenlijst wel degelijk vermeld dat hun zoon in een andere wagen werd vervoerd, hetgeen door verwerende partij dus foutief wordt ontkend.

Ten tweede argumenteren verzoekende partijen dat deze zogenaamde tegenstrijdigheid reeds kon worden achterhaald ten tijde van het onderzoek van de asielaanvraag van eerste verzoekende partij. Aangezien eerste verzoekende partij de status van vluchteling werd toegekend en men er van uit kan gaan dat verwerende partij de asielaanvraag toen grondig heeft onderzocht, doch van mening was dat aangaand element haar geloofwaardigheid niet aantastte, kan dit argument heden ook niet meer gelden in kader van de intrekking van het statuut van vluchteling van eerste verzoekende partij.

2.2.10.2. De Raad is niet overtuigd door de aangebrachte verklaring voor de tegenstrijdigheid in kwestie. Uit de vragenlijst blijkt immers het volgende: "Mijn zoon wilde me verdedigen toen ik werd geslagen op mijn onderrug en door mijn benen zakte. Mijn zoon werd echter meteen overmeesterd, opgepakt en in een wagen gezet" (administratief dossier A. R., stuk 23 vragenlijst CGVS, p. 2). Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat eerste verzoekende partij, op het moment dat zij door de ordediensten werd opgepakt, weet had van het feit dat haar zoon ook werd meegenomen, aangezien deze haar trachtte te verdedigen, maar onmiddellijk werd overmeesterd en meegenomen. De ter verschoning aangebrachte uitleg van verzoekende partijen gaat derhalve niet op.

Waar verzoekende partijen erop wijzen dat deze tegenstrijdigheid initieel niet werd verweten aan eerste verzoekende partij, en dat verwerende partij dergelijk motief dan ook niet meer kan aanbrengen om de intrekking van het vluchtelingenstatuut van eerste verzoekende partij te verantwoorden, wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de bijkomende vaststellingen die werden gedaan naar aanleiding van het gehoor van tweede verzoekende partij en het bijkomende gehoor van eerste verzoekende partij, op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd. De

bijkomende tegenstrijdigheid tussen hetgeen vermeld werd in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal en de verklaringen die eerste verzoekende partij aflegde tijdens haar gehoor, die overigens niet als doorslaggevend element op zich wordt gehanteerd, gezien de bewoordingen in de bestreden beslissingen: "In de marge wordt opgemerkt", bevestigt, in het licht van de nieuwe gedane vaststellingen, des te meer de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas van verzoekende partijen.

De Raad merkt ten laatste nog op dat nergens in de bestreden beslissingen wordt ontkend dat eerste verzoekende partij in de vragenlijst heeft vermeld dat haar zoon in een andere wagen werd weggebracht. Aangaande bewering mist feitelijke grondslag.

2.2.11.1. Met betrekking tot de vaststelling dat eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal niet kon zeggen wanneer haar zoon precies gestorven is en wanneer zijn lijk werd vrijgegeven, menen verzoekende partijen dat er verwarring is opgetreden tijdens het gehoor. Zo spreekt men tijdens het gehoor afwisselend van overlijden en vrijgave en het is niet uitgesloten dat bij de vertaling de termen verkeerdelijk door elkaar werden gebruikt, zo stellen verzoekende partijen.

2.2.11.2. De Raad is van oordeel dat de frappante onwetendheden niet kunnen worden vergoelijkt door de mogelijkheid dat de termen "overlijden" en "vrijgave" verkeerdelijk/door elkaar heen werden vertaald. Zo het inderdaad mogelijk is dat bij vertalingen fouten kunnen gebeuren, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen dit echter in casu niet aannemelijk maken. Uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt immers dat er zich geen verwarring omtrent beide termen heeft voorgedaan. Dit blijkt onder meer uit volgende verklaringen: "maar wanneer hij is overleden, dat weet ik niet", "Wanneer werd het lijk vrijgegeven? Dat weet ik niet.", "Op welke wijze werd het lijk vrijgegeven? Hoe kan ik dat weten, ik zat toen vast." en "Door wie werd het vrijgegeven? Hoe kan ik dat weten?" (administratief dossier A. S., stuk 4, gehoorverslag van 31/03/2011, p. 7). Deze antwoorden, waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij noch de overlijdensdatum van haar zoon noch de datum waarop diens lijk werd vrijgegeven kent, zijn geenszins vatbaar voor interpretatie. Het argument van verzoekende partijen betreft derhalve louter een blote bewering.

Daarenboven, zelfs al zou er al sprake kunnen zijn van enige verwarring, quod non, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat eerste verzoekende partij wordt verweten niet te kunnen zeggen wanneer haar zoon overleden is, noch op welke dag diens lijk werd vrijgegeven. Een eventuele verwarring zou aldus hoe dan ook geen verklaring bieden, nu eerste verzoekende partij geen van beide momenten kan preciseren.

2.2.12.1. Verzoekende partijen wijzen er verder op dat zij bij nazicht van de interviews op het Commissariaat-generaal vaststellen dat men heel vaak heeft aangedrongen op een antwoord, niettegenstaande zij verklaarden iets niet te weten. Omdat men zo aandrang, durfden verzoekende partijen niet anders dan toch iets te antwoorden, weliswaar met de nuance "misschien" of "ik weet het niet zeker maar". Deze nuance werd volgens hen achteraf echter niet weergegeven door verwerende partij. Dergelijke werkwijze zorgt volgens verzoekende partijen voor verwarring en onjuistheden. Dit is volgens hen duidelijk te merken wanneer men eerste verzoekende partij onder meer vraagt of er een expertise was, welke verwondingen het lijk had, wanneer haar echtgenote juist verhuisde en hoe dikwijls de wijkagent langskwam.

2.2.12.2. De Raad merkt op dat de kritiek van verzoekende partijen op de ondervragingsstijl tijdens het interview op het Commissariaat-generaal, die ertoe zou leiden dat verzoekende partijen zich genoodzaakt voelden om dan toch maar een antwoord te geven op de vragen, wat heeft geleid tot verwarring en onjuistheden, niet gefundeerd is.

Uit de gehoorverslagen blijkt immers niet dat aan verzoekende partijen op een opdringerige manier vragen werden gesteld om toch maar een antwoord te bekomen, noch dat er sprake zou kunnen zijn van enige verwarring. Uit de inhoud van de interviews blijkt enkel dat men steeds voldoende heeft doorgevraagd naar de redenen waarom eerste verzoekende partijen weinig of geen details omtrent het overlijden van haar zoon konden weergeven. Uit het feit dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor meermaals de kans wordt geboden om uit te leggen waarom zij een bepaald feit niet weten of waarom zij over bepaalde elementen niet meer informatie hebben trachten te bekomen, kan worden afgeleid dat verwerende partij uiterst zorgvuldig te werk is gegaan. Zulke vraagstelling stelt verzoekende partijen bovendien in de mogelijkheid om bepaalde onwetendheden en onaannemelijkheden te verklaren, wat enkel in hun voordeel kan werken, zo zij de feiten die zij verklaren te hebben meegemaakt werkelijk zouden hebben beleefd. Wat betreft de vaststelling dat eerste verzoekende partij niet wist wanneer haar echtgenote precies naar haar grootmoeder verhuisde, zij niet nader kon omschrijven wanneer haar echtgenote werd gearresteerd en hoe zij na haar arrestatie was vrijgelaten en dat zij niet wist te zeggen hoe vaak de wijkagent na haar vertrek bij haar echtgenote is langs geweest en wanneer dit voor het eerst had plaatsgevonden, merkt de Raad op dat uit het gehoorverslag enkel blijkt dat men met betrekking tot deze elementen doorvraagt omdat eerste verzoekende partij zeer vage antwoorden geeft en verwerende partij meer duidelijkheid wenst te bekomen over de voorgehouden feiten: "U zei juist dat

de wijkagent 1-2-3x is langs geweest. Is hij eenmaal of meermaals langs geweest? Dat is meermaals. Eenmaal niet? Dan zei ik het zomaar, zo wordt dat bij ons gezegd 1-2-3. Is hij meermaals geweest of weet u het niet? Ik weet het niet. Misschien 2-3" (administratief dossier A. S., stuk 4, gehoorverslag van 31/03/2011, p. 11). De Raad wijst verzoekende partijen er in dit verband nog eens op dat de bewijslast op de asielzoeker zelf rust en dat in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen.

De Raad concludeert dat verzoekende partijen niet aantonen dat er zich onjuistheden hebben voorgedaan omwille van de te doorgedreven vraagstijl en dat de conclusies die verwerende partij uit de verklaringen van verzoekende partijen zou hebben getrokken ongenueanceerd zijn. Bijgevolg worden aangaande motieven, die mede op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnen, gehandhaafd.

2.2.13. Waar verzoekende partijen de tegenstrijdigheid over het al dan niet eerder hebben gezien van A., de vriend van de oom van eerste verzoekende partij, niet ontkennen, doch erop wijzen dat het slechts een detail betreft dat totaal niet doorslaggevend is, wijst de Raad er wederom op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen, zodat dit verweer hoe dan ook niet volstaat om afbreuk te doen aan de motieven uit de bestreden beslissingen.

2.2.14.1. Verzoekende partijen besluiten dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet om tot de intrekking van het statuut van eerste verzoekende partij over te gaan. Verwerende partij toont immers niet aan dat er sprake is van verkeerde of achtergehouden feiten en evenmin van valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Ook is er volgens verzoekende partijen geen sprake van gedragingen in hoofde van eerste verzoekende partij die erop kunnen wijzen dat zij geen vrees voor vervolging meer zou koesteren. Hierbij menen verzoekende partijen nuttig te kunnen verwijzen naar de aanbevelingen van het UNHCR waaruit blijkt dat zelfs een korte terugkeer geen reden kan zijn om het statuut van vluchteling in te trekken, zodat in geen geval de intrekking van de status van vluchteling van eerste verzoekende partij kan worden verantwoord door het feit dat haar echtgenote documenten bekwam hetzij haar rechten kon uitoefenen inzake administratieve of medische zaken bij de lokale overheden.

2.2.14.2. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen beweren, constateert de Raad dat het wel degelijk om feiten en handelingen gaat die volledig indruisen tegen de ernst en de geloofwaardigheid van de vrees zoals deze destijds door eerste verzoekende partij en op heden door beide verzoekende partijen wordt uiteengezet, doordat het verklaringen en handelingen betreft dewelke betrekking hebben op kernaspecten van het door verzoekende partijen uiteengezette asielrelaas. Om die redenen kan worden besloten dat de bestreden beslissingen geen schending inhouden van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen nogmaals opwerpen dat er geen sprake zou zijn van gedragingen die persoonlijk kunnen worden toegeschreven aan eerste verzoekende partij, stelt de Raad ten eerste vast dat dergelijk verweer niet correct is, daar de motivering in de bestreden beslissingen deels betrekking heeft op tegenstrijdigheden, vaagheden en onwetendheden in hoofde van eerste verzoekende partij, waarvan het merendeel werd vastgesteld naar aanleiding van haar tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal op 31 maart 2011. Ten tweede verwijst de Raad in dit verband nogmaals naar hetgeen werd uiteengezet in punt 2.2.3.2. Tot slot is de Raad van oordeel dat de verwijzing door verzoekende partijen naar aanbevelingen van het UNCHR waaruit zou blijken dat zelfs een korte terugkeer geen reden kan zijn om de vluchtelingenstatus van een persoon in te trekken, in casu niet ter zake doet, daar deze geenszins betrekking hebben op de concrete situatie van verzoekende partijen. Deze verwijzing is derhalve niet dienstig.

2.2.15. Voorgaande uiteenzetting in acht genomen, besluit de Raad dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan hen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: "Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de

informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen voormelde motivering ongemoeid laten, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking worden genomen.

2.2.17. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van het als overtollig bevonden motief, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.”

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

3.3.2. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten voor: twee convocaties op zijn naam met de melding dat hij zich respectievelijk op 29/09/2011 en 12/11/2013 diende aan te bieden bij de politie van Grozny in de hoedanigheid van beschuldigde in een gerechtelijk dossier en de verklaring van zijn buurvrouw R. E. die bekrachtigd werd door een notaris en waarin zij getuigt dat ze gezien heeft hoe de politie verzoeker en zijn zoon hebben meegenomen.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans

onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.3.3. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt als volgt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt m.n. u wordt nog steeds gezocht door de politie van Grozny, en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, nl. dat u in verband werd gebracht met terroristen en wahabieten, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”* Er kan inderdaad niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgt: *“Wat betreft uw verklaring dat in het kader van uw vorige asielaanvraag de motivering van het CGVS omtrent het al dan niet officieel gehuwd zijn foutief was, dient opgemerkt te worden dat de RVV in haar arrest stelde dat dit een overtollig motief betrof zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing. Aldus heeft u geen belang bij het verder aanvoeren van kritiek op dit door de RVV overtollig bevonden motief in de door het CGVS genomen beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus.*

U verklaart ook dat het CGVS begon te twijfelen of uw zoon overleden was, terwijl u de overlijdensakte, die naar echtheid werd gecontroleerd, voorlegde. Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS én de RVV in het kader van uw eerste aanvraag meerdere vaststellingen maakten die betrekking hadden op het overlijden van uw zoon die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnden. Zo werd er vastgesteld dat het niet geloofwaardig overkomt dat de Tsjetsjeense autoriteiten een overlijdensakte zouden afstempelen waarin wordt vermeld dat uw zoon is overleden ten gevolge van martelingen. De RVV merkte hieromtrent op dat ze niet inzag waarom de autoriteiten documenten zouden ondertekenen waarvan de inhoud betrekking heeft op vervolgingsfeiten dewelke door diezelfde autoriteiten zouden zijn begaan. Verder werd vastgesteld dat uw verklaringen tegenstrijdig en onaannemelijk vaag waren wat betreft de herkomst van deze overlijdensakte, de overlijdensdatum van uw zoon, de vrijgave van het lijk van uw zoon, de verwondingen dit het lichaam van uw zoon vertoonde, en of er een medische expertise op zijn lichaam was uitgevoerd. Deze elementen vormden een onderdeel van een uitgebreide motivatie op basis waarvan werd geconcludeerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. De door u voorgelegde overlijdensakte van uw zoon, die naar echtheid werd gecontroleerd, is niet van die aard om de ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Immers, dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op de vaststellingen gemaakt in het kader van uw eerste asielaanvraag. Ook moet opgemerkt worden dat het algemeen geweten is (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke attesten in Tsjetsjenië makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben, hetgeen bevestiging vindt in de hierboven vermelde vaststellingen over deze overlijdensakte en de omstandigheden van de beweerde dood van uw zoon.”

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing vermogen ook de door verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven: *“De twee convocaties op uw naam met de melding dat u zich respectievelijk op 29/09/2011 en 12/11/2013 diende aan te bieden bij de politie van Grozny in de hoedanigheid van beschuldigde in een gerechtelijk dossier, leveren geen gegevens in welke zaak u werd opgeroepen en staven dus uw beweringen hieromtrent niet. Deze convocaties kunnen, wederom gelet op de hierboven reeds aangehaalde relatieve bewijswaarde van dergelijke documenten, aldus hetgeen voorafgaat niet wijzigen. In dit kader dient ook te worden opgemerkt dat de convocatie dd. 29/09/2011 het serienummer 5528 draagt en de convocatie dd. 12/11/2013 het serienummer 5529 heeft. Het is bijzonder merkwaardig dat een convocatie die meer dan twee jaar later werd uitgereikt dan de eerste convocatie een opeenvolgend serienummer zou dragen.*

De verklaring van R.(...) E.(...) die bekrachtigd werd door een notaris waarin zij getuigd dat ze gezien heeft hoe de politie u en uw zoon hebben meegenomen, gaat uit van uw toenmalige buurvrouw in Grozny en kan bezwaarlijk als een bron van objectieve informatie worden beschouwd. Het feit dat deze getuigenis door een notaris bekrachtigd werd, is niet afdoende om te stellen dat de getuigenis van uw buurvrouw op zich haar verklaringen staven.”

Met betrekking tot de convocaties laat verzoeker gelden als volgt: *“Niets sluit uit dat dat 552(8) het nummer van verzoeker is in de bestanden van de autoriteiten die hem vervolgen en 5528 en 5529 dus de nummers van de convocaties in diens hoofde.”* Dergelijke ongefundeerde speculatie kan bezwaarlijk afdoende worden geacht ter verklaring van het gegeven dat een convocatie die meer dan twee jaar later werd uitgereikt dan de eerste convocatie een opeenvolgend serienummer draagt. Verzoeker gaat er met zijn betoog overigens aan voorbij dat de convocaties geen gegevens leveren in welke zaak hij werd opgeroepen en deze stukken derhalve zijn beweringen hieromtrent niet staven, dat Tsjetsjeense documenten blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier een relatieve bewijswaarde hebben en dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift voor het overige geen ernstige poging onderneemt om het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen te ontcrachten. Het komt aan verzoeker om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij voert hiertegen immers geen concreet verweer doch beperkt zich in wezen louter tot het verwijzen naar de door hem bijgebrachte documenten, het betwisten van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal en de stelling dat ten onrechte wordt geoordeeld dat hij geen nieuwe elementen aanbrengt in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 51/8 van dezelfde wet, hetgeen de motivering van de bestreden beslissing bezwaarlijk kan weerleggen.

Met de argumentatie dat zijn dochter thans meerderjarig is, geïntegreerd is in onze samenleving, perfect Nederlandstalig is en zij derhalve thans beter in staat is om een ernstige verklaring af te leggen dan dit het geval was in haar hoedanigheid van getraumatiseerde minderjarige na haar aankomst in België, vermag verzoeker voorts geen afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal op goede gronden oordeelt als volgt: *“Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat uw meerderjarige dochter E.(...) S.(...) (O.V. 7.957.130) in het kader van haar eerste asielaanvraag binnenkort zal gehoord worden voor het CGVS. Zoals hierboven werd aangetoond kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag. Derhalve kan genoegzaam aangenomen worden dat de uitkomst van het asielaanvraag dossier van uw dochter als dusdanig geen ander licht werpt op de beoordeling van uw individuele vluchtmotieven. De commissaris-generaal is ertoe gehouden om elke asielaanvraag op eigen merites te beoordelen, wat in voorliggend geval gebeurd is.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen het besluit van de commissaris-generaal dat de situatie in Tsjetsjenië actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet. Evenmin brengt hij gegevens bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de

commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt deze beoordeling door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

3.4. Waar verzoeker nog meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in strijd met artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet in de bestreden beslissing stelt dat zij niet bevoegd is om een onderzoek te doen naar de mate waarin een verwijdering in strijd zou zijn met het non-refoulementbeginsel, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt.

Voorts wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar verzoekers land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel bijgevolg beperkt is tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in dit verband als volgt: *“Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”* De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt.

De laatste paragraaf van de bestreden beslissing is dan ook overtollig daar noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag elementen heeft aangehaald die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker licht evenmin toe welke elementen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zou hebben onderzocht.

3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in redelijke mate in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen te voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas toont verzoeker niet aan dat de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen fundamentele beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

3.6. Waar verzoeker vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 6 november 2014 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS